

Reglerne i fornævnte Lov. Den saaledes fradragne Del af Tiendeydelsen godtgøres Tiendetageren af Statskassen. Hele Udvalget er enigt om at billige Tanken i dette Ændringsforslag; der er ikke Tvivl om, at der foreligger en Ubilighed overfor de Tiendeydere, hvis Tiende endnu ikke er afløst, skønt det skulde være sket allerede i Aaret 1908. Hvis Tienden nemlig var blevet rettidigt afløst, havde Staten den Gang overtaget de $\frac{7}{25}$ af Afløsningssummen, og Yderne var blevet ganske fri for enhver Forpligtelse med Hensyn til disse $\frac{7}{25}$, baade hvad Kapital og Renter angaar. Naar nu Afløsningen er trukket ud, saa langt ud over, hvad der var forudsat, og saa langt ud over, hvad Loven ogsaa nævner, fremkommer der den Ubilighed overfor Tiendeyderne, at de fremdeles maa betale den hele Tiendeydelse; ikke blot de $\frac{18}{25}$, som kunde siges at være Ækvivalent for de $\frac{18}{25}$ af Afløsningssummen, som Yderne skulde have baaret, men ogsaa de $\frac{7}{25}$, som vilde svare til de $\frac{7}{25}$ af Afløsningssummen, som skulde være overtaget af Statskassen. Vi finder det naturligt og rimeligt, at Statskassen nu overtager disse $\frac{7}{25}$ af Ydelsen. Ligesom Statskassen skulde have baaret de $\frac{7}{25}$ af Afløsningssummen, finder vi det naturligt, at Statskassen overtager en tilsvarende Kvota af Ydelsen. Men vi mener endog saa, at man kan gaa lidt videre, end den højtærede Landbrugsminister har foreslaaet, naar han foreslaar, at de $\frac{7}{25}$, som Statskassen skal overtage af Afgiftsydelsen, skal beregnes efter den Maalestok, som Tiendeloven opstiller, altsaa efter Gennemsnittet af Kapitelstaksterne for Aarene 1892—1901. Det vil faktisk sige en meget lavere Maalestok end den, der svarer til de nuværende Tiendeydelser. Hvis man altsaa fulgte denne Vej, vilde Yderne ikke fuldt ud blive fri for at betale de $\frac{7}{25}$ af Ydelsen, men de maatte ogsaa for disse $\frac{7}{25}$'s Vedkommende betale Forskellen mellem det Beløb, som fremkommer efter de nuværende Priser, og det Beløb, som fremkommer efter den lavere Maalestok, som Tiendeloven opstiller. Vi finder ikke, at det er retfærdigt. Vi finder, at naar Spørgsmaalet overhovedet rejses, naar Staten overhovedet vil overtage de $\frac{7}{25}$, saa bør den gøre det fuldt ud, saaledes at Yderne nu er fri for denne Kvota. Ligesom Yderen fremdeles kommer til at bære de ubehagelige Følger af Prisstigningen for de $\frac{18}{25}$ af Afgiften, som han fremdeles skal yde, saaledes er det naturligt, at Statskassen overtager de ubehage-

lige Følger af Prisstigningen med Hensyn til de $\frac{7}{25}$, som falder paa Staten. Overensstemmende dermed stiller derfor det store Flertal, som jeg før omtalte, Underændringsforslag Nr. 7 til Landbrugsministerens Ændringsforslag Nr. 6. Det Standpunkt, jeg her har udviklet, vil komme til sin Ret, naar man lader Ordene „beregnet efter Reglerne i fornævnte Lov“, nemlig Tiendeafløsningsloven, udgaa.

Endelig foreslaar det samme store Flertal, som jeg før omtalte, at der i Lovforslaget indsættes en hel ny Paragraf, hvorefter Reglerne i Moratorieloven af 20. August 1914 gøres anvendelige ogsaa for Afgifter, som skal erlægges efter Kapitelstakst. Saaledes som Moratorieloven er skrevet og navnlig ifølge Slutningen af § 1 vil den i Almindelighed ikke kunne anvendes paa Afgifter efter Kapitelstakst, der falder udenfor Lovens Omraade, men som Forholdene har udviklet sig senere, mener mine Meningsfæller og jeg, at de Grunde, som i sin Tid har gjort sig gældende overfor andre Debitorer og har ført til Moratorieloven, nu ogsaa vil gøre sig gældende til Fordel for de Personer, som skal betale Afgifter efter Kapitelstakst. Forholdene har udviklet sig saaledes, at ogsaa slige Afgiftsydere vil kunne være kommet i Betalingsvanskeligheder paa Grund af den foreliggende overordentlige Situation. Naar det er Tilfældet, finder man, at det er rimeligt, at de ogsaa kommer til at nyde godt af Moratorielovens Regler, men man har dog ment, at man kunde begrænse denne Regel til de Tilfælde, hvor de paagældende ikke allerede i Forvejen har faaet en Hjælp gennem det Lovforslag, som vi her behandler. Man begrænser altsaa Regelen til at gælde de Afgiftsydere, som ikke i Forvejen falder ind under Lovens øvrige Bestemmelser. Dernæst har man ment ogsaa at maatte tage et Hensyn til Afgiftsyderne, som jo har gjort Regning paa at skulle have en bestemt Afgift.

Man har derfor ikke villet strække Moratoriet videre end til det Beløb, som Yderne i Aar antages at ville komme til at betale mere end normalt paa Grund af de høje Priser, og som derfor kunde falde særlig haardt paa dem. Hvor meget det bliver, er naturligvis en Skønssag, men man maa i Loven give en fast Maalestok, og som en saadan har vi valgt den Brøk $\frac{7}{25}$, som er opstillet i Paragraffen om Tiendeydere. Vi foreslaar altsaa, at Hensigten højest kan gives for $\frac{7}{25}$ af Afgiftsydelsens Beløb. Naturligvis er det klart,